

Απόσπασμα από τη μετάφραση του μυθιστορήματος
«La solitude a la couleur de l' azur” (Το κυανόχρωμα της
μοναξιάς), εκδ. Persée , Aix-en-Provence, 2011

Στις 19/2/05, <julien1504@yahoo.fr έγραψε:

Αγαπημένη Δανάη,

Κάνει πολύ καλό καιρό. Γυρίζω στη Layet που γνωρίζεις. Πρέπει να κάνουμε μετάγγιση της θάλασσας και του ήλιου διότι τα περιθώρια της ζωής μας στενεύουν. Είμαι σίγουρος ότι μόνο αν την απολαύσουμε και τη χαρούμε θα δικαιώσουμε το λόγο ύπαρξης μας όταν θα βρεθούμε αντιμέτωποι με το θάνατο.

Σε φιλώ με πολλή θέρμη. Λυσιέν

Για εκείνον, ο ήλιος ήταν πηγή ζωής. Για εκείνη, πηγή θανάτου. Έβλεπε τον θάνατο να πλησιάζει. Μέσα της είχε εγκατασταθεί η σκληρότητα του ήλιου. Οι μαύρες του ακτίνες ρουφούσαν το αίμα της καταδικάζοντας την να αναζητά σκιερά μέρη. Ένιωσε την επιθυμία να επωφεληθεί της ευκαιρίας και να ζήσει τη χαρά της στιγμής. Η ζωή τόσο σπάνια τη δίνει, σκέφτηκε. Μη μπορώντας καταμεσήμερο να πάει θάλασσα, δέχτηκε να τον συνοδέψει να πάνε για καφέ.

Ερωτόκριτος, το όνομα του της άρεσε. Θυμήθηκε την ιστορία αγάπης του Βικεντίου Κορνάρου που της προκαλούσε πάντα την ίδια συγκίνηση. Συμφώνησε να τον ξαναδεί. Να τον επισκεφτεί.

Η βιασύνη του την ενόχλησε. Της ήταν δύσκολο να τον περιβάλλει με αγάπη χαϊδεύοντας το πρόσωπό του με αργές κινήσεις της παλάμης, όπως εκείνος το απαιτούσε. Το μόνο που είχε, για την ώρα ανάγκη, ήταν να της παίξει κιθάρα και να της γράψει τα τραγούδια του, όπως της το είχε υποσχεθεί στον Εθνικό κήπο. Τον άκουγε να τραγουδάει με τη συνοδεία της κιθάρας του και, ξαφνικά, τη στιγμή ακριβώς που άρχισε να νιώθει ένα ελαφρύ τρέμουλο:

-Αντε χάσου, πόρνη! Γιατί ήρθες αφού δε με θέλεις;

Βγήκε από το σπίτι του με τα μάτια αναστραμμένα και μη μπορώντας να πιστέψει στ' αφτιά της. Στο δρόμο τα λόγια του Tournier: «Ένας άντρας έχει κατά μέσο όρο μεταξύ πέντε και δέκα χιλιάδες εκσπερματώσεις στη ζωή του και είναι το μοναδικό ζώο, μαζί με τον χοίρο, που κάνει έρωτα σε κάθε εποχή» πέρασαν αυθόρμητα από το μυαλό της. Δεν είχε προκαταλήψεις για τον έρωτα και ήταν άκρως αντίθετη σε ό, τι αντιστεκόταν στο ερωτικό κάλεσμα για ζωή, αλλά τούτη τη ζωώδη επιθυμία των αντρών δεν την ήθελε. Αναρωτήθηκε μήπως τελικά ήταν ο φαλλός του Πάνα, ίδιος σε όλους τους άνδρες, που επιφόρτιζε το βήμα τους με ερωτικό πόθο στο πέρασμα των γυναικών.

Ήξερε ότι εκείνος ο έρωτας που είχε σχέση με τον ήλιο και τον οποίο παρείχε ο θεός Πάνας ήταν συναρπαστικός. Είχε την τύχη να γνωρίσει τη δύναμη της φωτιάς του μέσα στο πετσί της και τα αισθητήρια όργανά της. Όχι, όμως, τον έρωτα που εκείνος είχε καταφέρει να μεταγγίσει στο πνεύμα της κάνοντας να πάλλονται όλες οι αισθήσεις της. Θαρρείς επρόκειτο για έρωτα που δε βρίσκεις παρά μονάχα στα θραύσματα του σύμπαντος. Ποτέ πριν δεν είχε νιώσει παρόμοια αισθήματα. Ούτε και πιο δυνατά.

Όλα είχαν ξεκινήσει στο χώρο της ποίησης. Αρχές Δεκεμβρίου 1996. Μία ώρα νεκρή ακόμα.

Ήπια μονορούφι τον καφέ, έκανε γύρω στα δέκα λεπτά να βρει την αίθουσα. Της φάνηκε τεράστια, γεμάτη κίνηση και με άπλετο φως. Ο κόσμος δε σταματούσε να μπαίνει. Με την άνεσή της έψαξε για μια θέση όπως την ήθελε, κάθισε και περίμενε.

Η παρουσία του Ποιητή στη Συνάντηση Μεσογειακής Ποίησης στάθηκε γι' αυτήν το πρελούδιο για μια σειρά αναθεωρήσεων. Εκείνος άρχισε να απαγγέλει μ' εκείνο το μέτρο, το οποίο, όπως θα διαπίστωνε αργότερα, τον χαρακτήριζε. Στην αρχή, τον άκουγε κάπως αφηρημένη. Μεσ στο κεφάλι της υπήρχε ακόμη αναστάτωση. Αγαπούσε τη ζωντάνια του Άδωνη που κυλούσε μέσα του όπως τρέχουν τα γάργαρα νερά του ποταμού. Αγαπούσε τη ζεστασιά της σφιχτής αγκαλιάς του. Μεσ στα χέρια του ένιωθε προστατευμένη και μακριά από κάθε κίνδυνο. Ωστόσο, ποτέ της δεν είχε σκεφτεί να τον παντρευτεί. Διαισθανόταν ότι του ήταν δύσκολο να είναι πιστός. Δε θα ήταν ούτε και μαζί της. Ήταν σίγουρη. Εξάλλου, δε περνούσε καν από το μυαλό του να χωρίσει. Βολεύτηκε να ζει άνετα μαζί της. Κι έβρισκε τους πιο πειστικούς λόγους για να εξακολουθεί να ζει κάτω από τη συζυγική στέγη. Ένιωθε να την κατακλύζει ένα αίσθημα οδυνηρό και συνάμα συναρπαστικό, ότι ο εραστής της, στο εξής, δε θα είχε άλλη επιρροή πάνω της. Στη δόνηση της φωνής του Ποιητή και στο διαυγές βλέμμα του διέκρινε την τέχνη να ζήσει αρμονικά με τον εαυτό της.

Έριξε το κεφάλι της πίσω και, παρά τη θέληση της, δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της. Ενώ θα μπορούσε να είχε φύγει, κατέβηκε στην καφετέρια για να συναντήσει εκεί τις φίλες της και τους καλεσμένους ποιητές.

Την επομένη, η Άρτεμις της τηλεφώνησε για να την παρακαλέσει να κάνει συντροφιά στον ποιητή όσο εκείνη θα έκανε μαθήματα στο λύκειο της πόλης της όπου δίδασκε. Συμφώνησε με βαριά καρδιά. Υποχρεώθηκε να ακυρώσει τα ραντεβού της. Αργότερα, φέρνοντας στη μνήμη της εκείνη την ημέρα, δεν κατάφερε να διαλευκάνει το μυστήριο τι την είχε ωθήσει και πήγε να συναντήσει τον Ποιητή.

Μετά από δυο μέρες, η συνάδελφος της παρέδωσε έναν φάκελο με το σύντομο σημείωμά του.

Αγαπητή Κυρία,

Εάν κατά την παραμονή σας στη Γαλλία θελήσετε να έρθετε νότια, είστε ευπρόσδεκτη σπίτι μου. Τηλεφωνήστε μου. Λυσιέν.

Εκείνος εμφανιζόταν στις αναμνήσεις της κοιτάζοντας την μ' εκείνο το εξεταστικό βλέμμα όλο περιέργεια με το οποίο την κοίταζε τη στιγμή που, στη γεμάτη με ποιητές καφετέρια, χάριζε στη φίλη της Ελένη την ποιητική της συλλογή που μόλις είχε κυκλοφορήσει. Ποτέ της δεν είχε συναντήσει άντρα με πιο γλυκό χαμόγελο. Και τόσο αγγελικό που έκανε πολύ καιρό για να πάρει την απόφαση να φύγει από τη ζωή του. Οριστικά. Όπως είχε πιστέψει ότι το είχε ήδη κάνει στις 26 Δεκεμβρίου 1997, την ημέρα που έφευγε από το σπίτι του με «έξαλλη βιασύνη». Ένα χρόνο νωρίτερα, ζούσε το όνειρο της ζωής της. Την ύστατη πνοή της. Τη μελωδία του θρήνου και της σιωπής στο λαβύρινθο του θανάτου. Έχοντας συνέλθει, τα πάντα μέσα της θα μετριοούνταν με τις διαστάσεις του κυανού της μοναξιάς.

Έχουν περάσει από τότε κοντά δέκα χρόνια.